

Hồi 27**ẨN TÌNH CÀNG LÚC CÀNG KHÓ ĐOÁN
BÁO PHỤ THÙ CHẴNG THỂ CÂN PHÂN**

Thượng Quan Ngọc vì lúc quay về có sắc mặt khẩn trương nên ngay lập tức nghe Trương Khánh Long hỏi:

- Nhất định lần này Thượng Quan muội đã gặp may. Là thu thập được tin gì?

Thượng Quan Ngọc nhoẻn cười và vội đáp, do không nỡ để Trương Khánh Long nôn nóng vì chờ đợi lâu hơn:

- Tuy muội gặp may nhưng cũng nhờ lần lượt hai lần trước đã được Hiểu Mai và Tôn Quỳnh luân phiên có những phát hiện khả nghi. Dựa vào đó hôm nay muội đành tùy tiện xuất hiện quanh Tử Vong Cốc, và quả nhiên đúng như chàng từng đoán, vẫn có người vì quan tâm sở học Mê Tông nên toan tiến nhập. Bây giờ định đoạt thế nào tùy chàng.

Ngô Hiểu Mai nhẹ thở phào:

- Nghe khẩu ngữ của Thượng Quan tỷ, muội chẳng cần đoán cũng biết đấy là người nhất định phải có quan hệ với hai nhân vật chúng ta luôn quan tâm, là mục Công Tôn Nguyệt và mục Cung Chủ Hòa Lạc Cung.

Trương Khánh Long chỉ trầm ngâm:

- Chứng tỏ nhân vật họ Đồng là một nhân vật có thật và hai là vẫn chịu sự sai xử của Kim quốc, thế nên mới luôn quan tâm và quyết thu hồi chiếc hộp khắc chữ Vương. Vậy việc tiến nhập Mê Tông Động, kẻ nào toan tiến hành và bị Thượng Quan muội muội phát giác hành tung, đã bắt được chưa? Và kẻ ấy là ai?

Thượng Quan Ngọc chợt chuyển mục quang qua nhìn Nam Cung Tôn Quỳnh:

- Họ gồm hai người, một nam một nữ, nhất định sẽ khiến Tôn Quỳnh muội quan tâm, bởi tỷ có nghe cả hai tự xưng là Phi Sứ Phi Kiếm Bang.

Nam Cung Tôn Quỳnh giật mình:

- Tả hữu Phi Sứ? Và nữ nhân trong họ chính là a di của muội. Nhưng sao họ lại đến đây? Họ muốn tìm gì ở Mê Tông Động? Và nếu họ đến vì tuân theo sự sai khiến của nhân

vật họ Đồng thì lẽ nào toàn bộ Phi Kiếm Bang đều được họ ngoan ngoãn phó giao, tùy họ Đồng sử dụng?

Trương Khánh Long ngạc nhiên:

- Trước đây Tôn Quỳnh muội từng tỏ ý cần ta đưa đến Mê Tông Động nhưng không hề vì sở học Mê Tông, vậy muội hoặc chính Phi Kiếm Bang cần gì?

Nam Cung Tôn Quỳnh lắc đầu:

- Khi đó vì ngộ nhận mục Cung Chủ Hòa Lạc Cung là mẫu thân nên muội chỉ biết tuân thủ và chẳng lần nào dò hỏi. Tuy vậy như chàng cũng biết, một là mục không phải mẫu thân muội, hai là mục chỉ thực hiện theo lệnh chủ nhân thế nên muội nghĩ và tin chắc chỉ bị mục lợi dụng, nghĩa là mục cần chẳng khác gì ngoài chiếc sừng tê chứa trong hộp có khắc chữ Vương.

Trương Khánh Long vụt cau mày:

- Tuy chúng ta đã phát hiện từ chiếc sừng tê nếu được dụng lực thổi vào thì sẽ phát ra chuôi âm thanh nhưng vẫn chưa thực sự hiểu chuôi thanh âm đó hoặc dùng để làm gì hoặc có điểm lợi hại ra sao. Ta có ý này, hay là cứ dò hỏi a di của muội trước, theo như đã bàn là vờ để cho họ phát hiện, sau đó sẽ lấy vật này làm điều kiện trao đổi sự an toàn của mẫu thân ta?

Ngô Hiểu Mai tán thành:

- Cao kiến. Vậy cứ để một mình Tôn Quỳnh muội ra mặt. Phần chàng thì nên tiến hành theo đã định, hãy đặt sẵn chiếc hộp sao cho dễ thấy.

Trương Khánh Long gật đầu:

- Vậy phải nhanh lên, cần nhất là nên ngăn chặn họ trước khi họ thực sự tiến nhập Mê Tông Động.

Nam Cung Tôn Quỳnh liền cùng Trương Khánh Long lao đi.

o0o

Đó là một đôi trung niên với sắc diện lúc này đều tỏ ra vừa khẩn trương vừa lo lắng, cùng xạ mục quang nhìn vào Tử Vong Cốc như nhau. Nhưng trước khi họ quyết định là nên tiến nhập Tử Vong Cốc hay chưa, chợt họ cùng nghe tiếng hắng giọng:

- Tả hữu Phi Sứ.

Cả hai cùng giật mình nhìn quanh:

- Bang Chủ?

Và đột nhiên nữ nhân trong đôi trung niên này lại kêu thêm:

- Nào lão tử nhớ và so sánh xem dường như đây không phải là thanh âm của nhân vật Bang Chủ chỉ với vài ngày trước đã gợi ý và bảo chúng ta đến đây? Trái lại in như là thanh âm của vị Bang Chủ trước kia?

Nam Cung Tôn Quỳnh liền xuất hiện:

- A di quả có trí nhớ lợi hại. Đã lâu lắm rồi từ sau lần chia tay tử hữu Phi Sứ ở mãi tận Hán Giang, đích thực mỗi hôm nay bốn Bang Chủ mới có cơ hội gặp lại. Nhưng lần này vì đã lộ diện bởi Bang Chủ cũng xin tỏ thật, a di, tiểu diệt nữ kỳ thực chính là Nam Cung Tôn Quỳnh vì trước kia chẳng tiện lộ diện nên thật không ít lần đã tỏ ra vô lễ với a di. Mong a di lượng thứ.

Nữ nhân thất kinh:

- Là người? Ta nhớ rồi, bọn thuộc hạ từng được lệnh quan tâm chăm sóc mục họ Tô sau này có báo lại ngẫu nhiên nhìn thấy người. Ngay khi đó ta cũng có ý nghi nghi nhưng này, có thật người là Nam Cung Tôn Quỳnh cốt nhục của tỷ tỷ ta và có thật cũng chính người dùng công phu Hư Nhược Thân Ảo luôn ẩn thân ra lệnh cho bọn ta trong thân phận Bang Chủ Phi Kiếm Bang?

Nam Cung Tôn Quỳnh cười cười:

- Một lần nữa xin a di và tử Phi Sứ lượng thứ. Và để cả hai đều minh bạch thì chẳng gì dễ bằng bởi tiểu diệt nữ nào khó khăn nhắc lại từng việc đã qua cơ hồ chỉ xảy ra giữa ba chúng ta với nhau khi tiểu diệt nữ dùng thân phận Bang Chủ nhiều lần ra lệnh cho nhị vị? Tuy nhiên đã nói thì nói cho thật rõ ràng, là sở dĩ bao lần trước tiểu diệt nữ không thể lộ diện vì tuân theo lệnh mẫu thân nói đúng hơn là tuân theo sự lợi dụng của nhân vật mà từ lâu nay tiểu diệt nữ cứ ngỡ mục là thân mẫu. Cơ sự là thế này...

Bằng tư cách một tiểu diệt đã quá lâu mới có cơ hội cùng a di trùng phùng, Nam Cung Tôn Quỳnh vui mừng thuật lại bao nhiêu việc đã qua, chủ ý cho a di tin bản thân không chỉ là một Nam Cung Tôn Quỳnh đích thực mà phải còn là Bang Chủ Phi Kiếm Bang do có cốt nhục thực sự với Bang Chủ tiền nhiệm là phụ thân nàng.

Nghe xong a di nàng giật mình:

- Người nói thật chứ tỷ tỷ ta đã bị mục được người gọi là Cung Chủ Hòa Lạc Cung sát hại? Và kể từ đó trở đi, người vì luôn ngộ nhận nên luôn bị lợi dụng? Vậy ý người là gì?

Nam Cung Tôn Quỳnh bảo:

- Phi Kiếm Bang là tâm huyết của Nam Cung gia, nếu không do diệt nữ tiếp nhận thì đảm đương trọng trách phải là a di thậm chí do tả Phi Sứ cũng được. Ý diệt nữ ắt hẳn đã rõ và chỉ mong ta hiệp lực diệt trừ mục Cung Chủ Hòa Lạc Cung đoạt lại Phi Kiếm Bang cho chính chúng ta.

Tả Phi Sứ cười lạt:

- Thú thật bốn Phi Sứ có thể tạm tin cô nương đích thực là cốt nhục của Nam Cung Bang Chủ từng vô phúc yếu mệnh nên đã có quãng thời gian trở thành Bang Chủ bốn bang. Nhưng mọi việc sẽ dễ dàng hơn hầu tránh cảnh khẩu thuyết vô bằng, xin được hỏi cô nương có khi nào tình cờ được biết bốn bang cần tìm gì ở Mê Tông Động? Và tại sao bốn bang cần vật đó chẳng?

Nam Cung Tôn Quỳnh bối rối:

- Tiểu nữ chẳng có một cơ hội dù một mảy may để minh bạch điều này nhưng gần đây vì vô tình tìm thấy một vật nên đánh liều đoán và hỏi, có phải Phi Kiếm Bang của chúng ta cũng quan tâm đến một vật chứa trong hộp có khắc chữ Vương? Vậy sự thiết yếu của vật đó là gì, thật mong tả Phi Sứ chỉ giáo?

Một phen nữa a di của Nam Cung Tôn Quỳnh lại giật mình:

- Người đã tìm thấy? Vật đó đâu? Nếu người đang cất giữ bên mình thì mau mau lấy cho ta xem.

Nam Cung Tôn Quỳnh lắc đầu:

- Nếu a di không nói rõ vì sao bốn bang Phi Kiếm luôn cần vật này thì xin lượng thứ, diệt nữ thật khó để a di toại nguyện.

A di của nàng chực phát tác, ngờ đâu kịp Tả Phi Sứ ngăn lại:

- Nương tử đừng nóng vội. Và nếu không cần động thủ vẫn thu xếp được thì sao chẳng phó giao cho ta?

Nam Cung Tôn Quỳnh cười lạt:

- Lại có chuyện cần hay không cần động thủ đấy à? Hay cả hai định tái diễn một mưu toan thuở nào quyết gây khó khăn cho tiểu nữ vì chẳng tiện lộ diện nên vẫn nấu mãi trong chỗ ẩn thân?

Tả Phi Sứ lắc đầu:

- Mong cô nương bình tâm, vì sự việc kỳ thực cũng chẳng đến nỗi nào và nhất là nếu cô nương chịu khó nghe đồng thời nhẫn nại đáp lại từng lời của mỗ. Là thế này, cô nương có nhìn rõ vật có trong hộp đó chưa?

Nam Cung Tôn Quỳnh đáp:

- Dĩ nhiên đã xem, đấy chỉ là một chiếc sừng tê, ngoài ra không còn gì nữa.

Tả Phi Sứ gật đầu:

- Vậy ắt cô nương cũng chưa rõ nguyên uỷ xuất xứ của vật đó là thế nào?

Nam Cung Tôn Quỳnh lập tức lắc đầu:

- Xin được nghe chỉ giáo.

Tả Phi Sứ cười cười:

- Vậy thoát tiên mỗ muốn hỏi thêm, có thật cô nương thừa nhận là cốt nhục của Nam Cung Bang Chủ tiền nhiệm?

Nam Cung Tôn Quỳnh thừa nhận:

- Tiểu nữ quả quyết điều này.

Tả Phi Sứ gật đầu:

- Nghĩa là cô nương cũng thừa nhận lệnh đường cũng chính là thân tử của hữu Phi Sứ đây?

Nam Cung Tôn Quỳnh ngập ngừng:

- Tuy thừa nhận nhưng tiểu nữ tuyệt nhiên chẳng hiểu tại sao a di luôn tỏ ra đổ kỵ và nhiều lần toan gây bất lợi cho gia mẫu?

Tả Phi Sứ lại cười cười:

- Tất cả đều có nguyên do và cô nương ắt tự hiểu nếu biết rằng lệnh đường vì quá lụy vì tình nên đã không hoàn thành cũng là không hề có ý tiến hành nhiệm vụ đã được phó giao uỷ thác.

Nam Cung Tôn Quỳnh ngạc nhiên:

- Nhiệm vụ gì? Ai uỷ thác?

Tả Phi Sứ đáp:

- Mong cô nương luôn tin vào những gì mỗ sắp giải thích, vì vốn dĩ tử muội của lệnh đường do thừa hành sứ mạng nên đã tiếp cận và chỉ duy lệnh đường may mắn được Nam Cung Bang Chủ ưu ái thu nhận làm người phối. Và điều tiếp theo sau đó là lẽ ra

lệnh đường nên dựa vào và mượn thế lực của Phi Kiếm Bang hoàn thành sứ mạng thì nhờ đâu lệnh đường khăng khăng bỏ dỡ.

Nam Cung Tôn Quỳnh thoáng hiểu:

- Nghĩa là gia mẫu lẽ ra phải lợi dụng gia phụ để tìm và thu hồi vật chư vị đang tìm? Nhưng vì gia mẫu kháng lệnh khiến song thân tiểu nữ lần lượt táng mạng? Là do nhị vị hợp lực ra tay cũng có mục Cung Chủ Hòa Lạc Cung hậu thuẫn phía sau?

Tả Phi Sứ vội xua tay:

- Xin cô nương một lần nữa hãy thật bình tâm vì suy cho cùng thì lệnh di và lệnh đường đằng nào cũng là người thừa hành mệnh lệnh. Nhưng vì đã xảy ra tình huống kháng lệnh của lệnh đường khiến mỗi bây giờ chực hiểu hóa ra từ lâu lệnh di cũng bị nghi ngờ. Vì lệnh di chẳng hề biết nhân vật lâu nay đứng sau cô nương lại là Cung Chủ Hòa Lạc Cung nào đó ắt chỉ là giả danh, kỳ thực vẫn là nhân vật có nhiệm vụ tiếp tục giám sát lệnh di sau khi đã hãm hại lệnh đường, gọi là xử trị về tội kháng lệnh.

Nam Cung Tôn Quỳnh chấn động:

- Ý tả Phi Sứ muốn ám chỉ gia mẫu đích thực là thủ hạ của Hòa Lạc Cung sai phái? Và do kháng lệnh nên bị Cung Chủ Hòa Lạc Cung xử trị?

Tả Phi Sứ dè dặt gật đầu:

- Cũng có thể là vậy hay nói cho đúng hơn thì kể cả lệnh di đều là các nghĩa sĩ từ lâu được lệnh tiềm nhập Trung Nguyên thì hành các sứ mạng tuyệt đối không được phép thổ lộ.

Nam Cung Tôn Quỳnh không tin:

- Tiềm nhập Trung Nguyên nghĩa là thế nào? Có phải kể cả gia mẫu cùng chư vị đều không phải là người Trung Nguyên?

Mãi đến lúc này a di của Nam Cung Tôn Quỳnh mới có cơ hội lên tiếng:

- Tất cả đều là sự thực thế nên hãy nghe a di khuyên một câu, là sở dĩ chúng ta cần chiếc hộp đều vì sứ mệnh từ lâu đã được phó giao cho mỗi người chúng ta. Và nếu đã do Quỳnh nhi đắc thủ thì đây sẽ là đại công, nhất định khiến bao tội kháng lệnh của mẫu thân Quỳnh nhi nhờ việc này được xóa bỏ. Nào hãy mau giao hộp đó cho a di.

Nam Cung Tôn Quỳnh liền lắc đầu:

- Dù vậy Tôn Quỳnh này cũng có nửa dòng máu xuất xứ từ trung thổ. Vả lại phụ thù nếu không báo thì chẳng thể làm người. Vậy nếu muốn sở hữu chiếc hộp thì cần đáp ứng tiểu nữ hai điều kiện.

A di của Nam Cung Tôn Quỳnh sa sầm nét mặt lại toan phát tác nhưng một lần nữa Tả Phi Sứ sớm ngăn chặn:

- Hãy để xem đây là hai điều kiện thế nào?

Nam Cung Tôn Quỳnh bảo:

- Thứ nhất hần chư vị cũng rõ Trương Khánh Long đã chẳng may gặp số phận hẩm hiu nhưng trước đó chàng có uỷ thác, nhờ tiểu nữ đích thân chăm sóc và phụng dưỡng mẫu thân chàng. Vậy điều kiện sẽ là...

Tả Phi Sứ nhắc nhở:

- Cô nương sao vẫn cứ chấp nê bất ngộ, cứ bỏ sáng và mãi theo tối? Dù vậy nếu muốn dùng sing mạng của Tô phu nhân để đánh đổi thì một là mỗ thực sự chưa rõ hiện Tô phu nhân đang ở đâu và hai là dù biết rõ vẫn chẳng đủ tư cách tác chủ.

Nam Cung Tôn Quỳnh vẫn bảo:

- Bất luận thế nào nếu không có Tô phu nhân để đánh đổi thì chư vị đừng mong toại nguyện. Vậy xin về bẩm báo lại mụ Cung Chủ Hòa Lạc Cung, vì tiểu nữ thừa biết với thân phận như nhị vị quả thật khó tác chủ điều này.

Tả Phi Sứ miễn cưỡng gật đầu:

- Còn điều thứ hai?

Nam Cung Tôn Quỳnh cười lạnh:

- Như đã tỏ bày tiểu nữ còn muốn báo phục phụ thù, vậy hãy chỉ cho tiểu nữ biết hung thủ là ai? Và xin chớ tìm cách thoái thác vì ít nhiều tiểu nữ cũng đã biết kẻ đó là ai.

A di của nàng lại lên tiếng:

- Nhưng người liệu đủ bản lĩnh chẳng? Và thêm nữa nếu hung thủ là ta là a di cốt nhục của người thì người liệu có đủ đởm lược sát hại ta để báo thù cho phụ thân người, một trong những thất phu Trung Nguyên hèn hạ trước sau gì cũng bị quốc vương Kim triều ngay khi thôn tính Trung Nguyên sẽ ra tay tận diệt?

Nam Cung Tôn Quỳnh vụt quắc mắt:

- Bất luận hung thủ là ai ta cũng quyết lấy mạng hưởng hồ a di ới là a di, đừng ngờ ta không biết vì đổ kỵ với hạnh phúc của gia mẫu nên ngoài miệng cứ nhắc nhở gia mẫu về nhiệm vụ nhưng kỳ thực tận đáy lòng chỉ muốn song thân ta đối đầu nhau, hầu phá vỡ hạnh phúc luôn khiến a di khó chịu. Vậy đừng nói với ta hai chữ cốt nhục một khi chính mụ từng chẳng kể đến tình tỷ muội chung huyết thống với mẫu thân ta. Mụ chuẩn bị đi, và nếu thực sự đủ đởm lược hãy tự thân giao thủ với ta, đừng để bất kỳ ai xen vào.

Mụ cũng quắc mắt:

- Không sai chính ta đã sát hại phụ thân ngươi và nếu kể cả ngươi cũng vậy, bội cội vong nguồn thì ta cũng đâu thể xem ngươi can hệ huyết thống nên dễ bỏ qua chuyện này. Một lần nữa ta hỏi lại ngươi có giao hoàn vật đó cho ta không?

Nam Cung Tôn Quỳnh bật cười lạnh lãnh:

- Sao lại không? Duy có điều như ta đã nói, một là phó giao Tô phu nhân nguyên vẹn và toàn mạng cho ta, hai là bản thân ngươi cũng nạp mạng đền tội. Nghe rõ chưa? Ha ha...

Mụ phần nộ bật lao đến:

- Tiện tỳ quá ngông cuồng. Được, thoát tiên ta thu thập ngươi, sau đó lo gì ngươi không phó giao vật ta cần. Hãy nằm xuống.

Ào...

Nam Cung Tôn Quỳnh dịch chuyển phương vị vì chưa vội ra tay:

- Tả Phi Sứ có chủ ý gì chẳng nếu trận đấu này chính là một phần đáp ứng tâm nguyện của lão? Hãy cho ta nghe một lời minh bạch.

Tả Phi Sứ thoáng cau mặt:

- Như cô nương vừa thi triển Mê Tông bộ pháp? Gã Trương Khánh Long chưa chết?

Mụ a di độc ác của Nam Cung Tôn Quỳnh bật gầm thịnh nộ:

- Bất luận thế nào Tả Phi Sứ hãy cứ để mặc ta. Thay vào đó lão hãy mau tìm vật nọ. Tự ta có cách thu thập tiểu liễu đầu. Mau đi.

Ào...

Nam Cung Tôn Quỳnh một lần nữa ung dung dịch bộ tránh chiêu:

- Trước Mê Tông Động có lưu lại kinh văn Mê Tông, Tả Phi Sứ nếu cao hứng ta quyết không ngăn cản, sẽ mặc cho Tả Phi Sứ tha hồ tiếp nhận kinh văn miễn đừng can dự vào việc của ta và mụ Hữu Phi Sứ dám bội phản bốn bang. Xem đây.

Vút.

Tả Phi Sứ tỏ vẻ dự dự chột chép miệng và bảo:

- Được rồi phiền nương tử cố cầm chân tiểu liễu đầu Tôn Quỳnh, ta sẽ thử tìm xem sao.

Đường như chỉ chờ có thể Nam Cung Tôn Quỳnh vừa thấy Tả Phi Sứ vừa dợm chân bỏ đi liền tăng cước bộ, bắt đầu những bước dịch chuyển liên hoàn xoắn quanh mục hữu Phi Sứ:

- Hãy nói mau theo bang quy kẻ phản bang sẽ bị xử như thế nào? Bọn bang chủ sẽ theo đó định đoạt số phận của mục. Đờ.

Vù...

Mục hữu Phi Sứ cũng bất ngờ bộc lộ tuyệt kỹ cùng với tràng cười đắc ý:

- Phi Kiếm Bang toàn bộ trên dưới đều ứng thuận quy phục dưới soái cờ của bốn quốc. Người đừng ảo tưởng nữa, trái lại hãy xem đây. Ha ha...

Mục cong tay xuất phát chỉ kình.

Vèo...

Nam Cung Tôn Quỳnh vội dịch tránh:

- Đoạn Mạch Chỉ?! Khá đấy chỉ tiếc mục chẳng có bất kỳ bản lĩnh gì khác ngoài sở học Trung Nguyên và càng tiếc cho mục hơn một khi ở Trung Nguyên Đoạn Mạch Chỉ chưa phải là công phu lợi hại nhất. Hãy tiếp ta một chiêung Mê Tông Vạn Hóa Công.

Nam Cung Tôn Quỳnh xuất phát một chiêung kình.

Ào...

Mục kinh hoảng:

- Nếu gã họ Trương đã chết thì làm cách nào người am hiểu công phu Mê Tông Vạn Hóa Công?

Do quá khiếp đảm dù chỉ với danh xưng của môn công phu này, mục vội tháo lui và hồi bộ. Nam Cung Tôn Quỳnh cười khẩy và lướt theo:

- Thật là cây có bóng người có danh, năm xưa bao mưu đồ của Kim quốc đều bị mỗi môn công phu này gây cản ngại. Thấy mục sợ ta thêm hãnh diện vì cũng là người Trung Nguyên. Tiếp chiêu.

Ào...

Mục mất thế chủ động đành lùi nữa:

- Hóa ra người dám dùng thủ đoạn này để dọa ta? Nhưng để xem người đắc ý được bao lâu? Hãy đờ.

Mục phát vội một chỉ kình Đoạn Mạch Chỉ và nhân đó chột lắc vai biến mất.

Vút.

Nam Cung Tôn Quỳnh thất sắc cũng vội lắc vai biến mất theo:

- Đã thấy rõ mục cam tâm bán đứng Phi Kiếm Bang cho người, vì lẽ đó mục mới được mục Cung Chủ Hòa Lạc Cung ưu ái chỉ điểm cho công phu Hư Nhược Thân Áo không chỉ là sở học Trung Nguyên mà còn là của riêng bốn bang Phi Kiếm. Tội mục vạn lần đáng chết.

Vút.

Song phương đã cùng thi triển cùng một loại công phu như nhau và lập tức từ giữa thình không bật vang lên mấy loạt chạm kình.

Ầm! Ầm!

Bùng bùng...

Theo đó cả lần lượt hạ thân xuất hiện nhưng chỉ có mỗi một Nam Cung Tôn Quỳnh là còn giữ nụ cười thập phần tươi tỉnh:

- A di có cảm nghĩ thế nào khi đến lượt bản thân phải nhận kết cuộc này? Và cũng mong hiểu cho Tôn Quỳnh này dù gì cũng có một nửa xuất thân từ Trung Nguyên chỉ muốn muôn vạn sinh linh nếu chưa được hưởng thái hòa thì cũng đừng chịu vạ lây từ binh đao chinh chiến. Huống hồ đã là người a di thật có lỗi khi đem thân gởi Tần và lòng luôn hướng Sở nên đã mưu hại gia phụ.

Mục tái sắc mắt nhìn quanh với thân hình chẳng rõ vì sao hiện lúc này vẫn còn chao đảo. Và mọi sự đều minh bạch lúc mục tuyệt vọng lên tiếng:

- Hãy nói mau, nếu chẳng do gã họ Trương chỉ điểm ta tin quyết người chẳng thể mau chóng lĩnh hội Mê Tông bộ pháp lợi hại đến ngần này. Người lại dám chế trụ và hủy bỏ một phần võ công của ta, nhất định người sẽ nhận một kết cuộc muôn phần tệ hại hơn.

Nam Cung Tôn Quỳnh thu nụ cười về, mặt đánh lại tỏa tràn sát khí:

- Nhân nhắc đến Trương Khánh Long thiết nghĩ mục cũng khó thể tránh một phần trách nhiệm. Và đã vậy mạng mục thật khó bảo toàn. Ta dù lỗi đạo vẫn đành quyết kết liễu mục hầu báo thù cho cả hai, phụ thân ta và Trương Khánh Long.

Và Nam Cung Tôn Quỳnh dần bước đến khiến mục sợ hãi lần đầu phải buột miệng gào kêu cứu:

- Lão tử đâu? Mau cứu ta, Tôn Quỳnh người nếu giết ta thì quá lắm bởi ta không phải là hung thủ sát hại phụ thân người. Lão tử, mau cứu!

Lão Tả Phi Sứ liền xuất hiện:

- Không sai, chính ta đã kết liễu phụ thân người. Dù vậy người chớ vội nghĩ đến chuyện báo thù trái lại nếu lần này không thấy ta và a di người trở về, hiển nhiên ai cũng nghĩ đấy là do gã họ Trương gây ra. Vậy người nghĩ sao về hậu quả thế nào cũng xảy đến cho mục họ Tô vẫn do chủ nhân bọn ta giam giữ?

Nam Cung Tôn Quỳnh chú mục nhìn lão tả:

- Sao vậy? Vì ta thấy lão đang sợ? Ất không phải lão đang sợ thay cho Hữu Phi Sứ? Vì quyết chẳng ai dù sợ vẫn đủ dũng lược nhận tội thay cho kẻ khác. A ta hiểu rồi. Vậy là lão vẫn có cơ hội nhìn thấy chỗ ta đặt chiếc hộp lão vẫn quan tâm? Và vì lão muốn sở hữu nên suýt mất mạng sau khi đã tùy tiện tự ý xông vào Mê Tông Động? Không dễ như thế đâu. Dù vậy ta không thể không hỏi lão một lần cho minh bạch, kỳ thực ai mới là hung thủ sát hại phụ thân ta?

Lão Tả Phi Sứ chợt thay đổi thái độ không còn dấu hiệu sợ hãi như đã bị Nam Cung Tôn Quỳnh phát hiện nữa trái lại lão tự tin và cười cười đầy đắc ý:

- Quanh đây chẳng có ai ngoài người là nguyên do đủ cho ta chẳng ngại thổ lộ toàn bộ sự thật. Và như đã nói đích thực ta mới là hung thủ sát hại phụ thân người. Nhưng người dù biết cũng không ích gì vì hôm nay, hà hà... ta sẽ cho người toại nguyện được cùng phụ thân người đoàn viên ở bên kia quỷ môn quan. Hà hà...

Nam Cung Tôn Quỳnh lập tức thu bộ:

- Hóa ra sau khi thám sát vì biết ta đơn thân độc lực, lão quyết giết ta không chỉ để trừ hậu họa mà còn để tha hồ nghĩ cách thu hồi vật nọ? Dù vậy lão an tâm, nếu không tự phụ đủ bản lĩnh thì ta đâu đại phó giao sinh mạng cho lão. Hãy xuất thủ đi.

Lão bật chồm đến:

- Thật ngông cuồng và nếu ta không cho người nếm mùi lợi hại thì không biết người còn ngông cuồng đến đâu. Đỡ chiêu.

Ào...

Nam Cung Tôn Quỳnh thi triển ngay Mê Tông bộ pháp đồng thời vận dụng luôn yếu quyết Mê Tông mà nàng là người đầu tiên trước kia đã được Trương Khánh Long chỉ điểm:

- Đừng quá khen vì ta nào dám nhận hai chữ ngông cuồng. Trái lại để báo phục phụ thù dù ta vô năng vẫn phải tận lực. Đỡ!

Ầm.

Lượt chạm kinh làm song phương chao đảo nhưng vì Nam Cung Tôn Quỳnh bị chao đảo nhiều hơn nên đành thuận đà lắc vai biến mất.

Vút.

Lão tả Phi Sứ cũng biến theo:

- Đã đến lúc người không còn tự phụ được nữa về công phu Hư Nhược Thân Ảo chỉ riêng mình người am hiểu. Tiếp chiêu.

Vù...

Giữa thình không lập tức vang lên ba lượt chạm kinh khiến bật lên âm thanh kêu kinh hãi của lão Tả Phi Sứ:

- Hảo công phu. Thật không ngờ ta đã nhận định sai về bản lĩnh của người. Hự.

Đáp lại là tiếng thét thình nộ của Nam Cung Tôn Quỳnh:

- Lão biết thì quá muộn. Há lẽ lão cứ nghĩ ta vẫn cứ ngoan ngoãn như cừu non thuở nào dù đã minh bạch không chỉ phụ thân ma cả mẫu thân ta cũng bị sát hại? Và đây là lời đáp, thật ta không uổng phí suốt thời gian gần đây luôn đêm ngày khổ luyện công phu. Mau nạp mạng.

Bung.

Lão Tả Phi Sứ hiện thân với sắc diện thập phần nhợt nhạt.

Vù...

Và Nam Cung Tôn Quỳnh cũng xuất hiện với một chiêu chưởng vỗ thẳng vào đầu lão chẳng mấy may dung tình:

- Đã bảo nạp mạng sao lão vẫn chưa nằm xuống? Hãy nhận chiêu.

Ào...

Lão chấp chới đôi tay cố cử lên tiếp chiêu nhưng phần thì muộn phần khác thì vô lực ngoại trừ tiếng kêu khiếp đảm:

- Ôi, không...

Ngọn kinh tối hậu của Nam Cung Tôn Quỳnh vậy là đạt mục đích.

Ầm.

Dư kinh hất lão tả Phi Sứ bay lộn ngược về phía hậu để lúc gieo xuống lão chỉ còn là một hình hài bất động với một phần đầu bị bẹp dúm chẳng toàn diện mào.

Huych.

Liên có tiếng mục Hữu Phi Sứ gào thét thanh:

- Ôi... lão tử...

Và mục tháo chạy nhưng cứ vừa chạy vừa liên tục lão đảo suýt vấp ngã mấy lần. Nam Cung Tôn Quỳnh chớp động thân hình chực lao theo chợt nghĩ sao không biết chợt dừng lại. Một lúc sau bóng dáng mục Hữu Phi Sứ dần khuất, Trương Khánh Long như bóng u linh đột ngột hiện thân cạnh nàng.

Và khi phát hiện nàng chợt khẽ thở dài:

- Xin đa tạ. Và nếu không có chàng ngấm ngấm hỗ trợ ắt muối khó mong báo phục được gia thù nhưng sao chàng để mục thoát, thay vì nên cho mục tử tử tường đâu là địa điểm trao đổi vật với người như chúng ta bàn định?

Trương Khánh Long nhè nhẹ thở ra:

- Ta thật áy náy và cũng muôn phần cảm kích bởi thật khó cho muối biết bao mới đi đến quyết định vì Trung Nguyên đành kháng lại mưu toan của Kim quốc. Vậy nếu không tạo cơ hội cho muối chẳng hóa ra ta là hạng vô tình, không lưu tâm gì đến cảm xúc của muối sao?

Nàng gượng cười:

- Chính vì lẽ đó phải chăng chàng cũng tạo cơ hội nhưng chỉ cho lão Tử Phi Sứ nhìn và hoàn toàn vô năng chiếm hữu chiếc hộp? Vậy là từ lâu chàng đã đoán biết chỉ lão tử mới là hung thủ sát hại phụ thân muối?

Trương Khánh Long cũng gượng cười:

- Lần này muối đoán sai, và thú thật cho dù biết a di của muối mới chính là chính hung thì ta cũng quyết không thể để muối tự tay kết liễu, là một hành vi vô nhân, thật khó chấp nhận.

Nàng giật mình:

- Nói vậy ai trong họ mới thực sự là hung thủ muối cần báo thù?

Trương Khánh Long đáp:

- Bất luận là ai thì trước sau gì cả hai cũng chết. Ý ta muốn nói, muối hãy nên tự thỏa nguyện khi đã tự tay kết liễu được một, vì với một còn lại, muối hãy tin, mục cũng sẽ không toàn mạng. Bởi ta đã đổi ý sẽ lập tức bám theo mục. Và nếu ta may mắn không những sẽ tự tay giải thoát mẫu thân mà còn đỡ lo lắng vì không phải cùng họ tiến hành trao đổi với một vật chẳng biết sẽ dẫn đến một hậu quả thế nào.

Nàng vỡ lẽ:

- Có phải vì thế thay vì chàng phế bỏ hoàn toàn đã chủ tâm lưu lại cho mục một ít chân nguyên nội lực hầu dễ bề bám theo? Nếu vậy phần bọn muội sẽ tiếp tục hành động như thế nào?

Trương Khánh Long bảo:

- Ta cũng vừa phát hiện thân thủ của chư muội thật chưa đủ để cùng ta đối phó họ. Vả lại ắt muội đã nghe Phi Kiếm Bang hiện do họ thao túng. Đây là điều hoàn toàn bất ngờ khiến ta có cảm nhận cần phải sớm thúc đẩy để các võ phái cũng sớm nhận thức vì sao và đâu là mối hiểm họa đích thực của toàn bộ võ lâm Trung Nguyên. Vậy hãy như thế này, phần giải cứu gia mẫu sẽ do ta tự tiến hành, phần chư muội thì nên hợp lại, đừng vì bất kỳ lý do gì mà tự phân khai. Hãy tiếp tục tự luyện võ công đồng thời cũng nên tìm đến các phái hầu thực hiện đúng như lời ta từng bảo với họ là sẽ có chư muội hợp lực tiếp trợ. Nhưng nhớ vẫn cứ như đã bàn là đừng vội đề cập đến ta. Hãy cứ để ai cũng nghĩ Trương Khánh Long đã chết thì tốt nhất. Dù vậy nếu có gì bất tiện kể cả ta cũng luôn lưu ám ký mỗi khi phải đi đến đâu như vậy sẽ dễ dàng tiếp ứng nhau lúc cần. Rõ chứ? Vì ta phải đi ngay kẻo bị lạc mất mục. Phần muội thay ta truyền đạt tất cả cho Quan Ngọc, Hiểu Mai cùng tổ tường. À còn về chiếc hộp kia thì ta đang giữ. Muội chớ quay lại tìm vì tuân theo di ý của Tuyệt Quái Thư Sinh, ta đã hủy tất cả rồi. Vậy nha, ta đi đây. Hãy bảo trọng.

Vút.

--- o0o ---